Krajnyák Gergely

belföldi személypénztáros, MÁV-START Zrt. Budapesti Területi Személyszállítási és Vontatási Igazgatóság

„Rájöttem, hogy egy mosoly vagy egy pozitív szó többet ér minden pénznél. Megtanultam, hogy jó kapni, de adni még jobb. E szerint az elv szerint élem a mindennapjaimat.”

[1]

Belföldi személypénztárosként dolgozol a MÁV-START Zrt.-nél. De kezdjük a legelején. Hogy kerültél a vasútvállalathoz, és mióta dolgozol itt?

Miskolcon születtem és ott is dolgoztam, de szerettem volna új területen kipróbálni magam, mert a régi munkakörömben már nem találtam kihívást. 2008-tól egészen a balesetemig, 2011. februárig vezető jegyvizsgálói munkakörben dolgoztam. A balesetet követően, 2011 októbere óta pedig a budapesti Nyugati pályaudvar személypénztárában dolgozom információs munkatársként.

Mesélnél a balesetedről?

2011 februárjában Szlovákiába mentem a barátaimmal – életemben először – snowboardozni. Álmomban sem gondoltam volna, hogy bordatörés, gerincvelő-sérülés és végtagbénulás lesz a következménye. Sok megpróbáltatáson mentem keresztül, például a baleset után, még a helyszínen másfél liter vért vettek le a tüdőmből – ez az emberi vérállomány egyharmada. Rengeteg akadályt kellett leküzdenem, teljesen más szemmel látom a világot, mióta kerekesszékbe kerültem. Sokszor az akadály nem fizikai, hanem szellemi: az akadály az emberek fejében van, és nem a fizikai valóságban.

A baleset után, gondolom, megváltozott az életed. Hogyan fogadták ezeket a változásokat a munkatársaid? Jól érzed magad a munkahelyeden?

A baleset után az életem gyökeresen megváltozott. Szerencsés vagyok, mert amikor nem láttam a kiutat, akkor is reményt kaptam a családomtól, a munkatársaimtól és a munkáltatómtól egyaránt. Hihetetlen volt az a fajta összefogás, amit a cégtől, a vezetőimtől és a munkásszállótól kaptam. Mindenki egy emberként fogott össze, hogy legyen hol laknom, továbbra is teljes emberként tudjak élni, és ami a legfontosabb, újra dolgozni. Úgy gondolom, hogy a munka nemesít.

A személypénztárban a kollégákkal nagyon jó kapcsolatot ápolok, nem éreztetik velem, hogy más vagyok, mint ők.

Rengeteg pozitív visszajelzést és megerősítést kapok, például az egyik kollégám nemrég azt mondta: „Élő példa vagy nekem, hogy minden problémából van kiút…”

Egy budapesti munkásszállón laksz. Kerekesszékesként milyen kihívásokat jelent ez nap mint nap? Gondolok itt az utazásra, tömegközlekedésre.

A munkásszálló vezetője nyitott volt, és mindent megtett annak érdekében, hogy rövid időn belül akadálymentesítse számomra a szállót. Értem itt a bejáratot, a külön szobát, a mosdót, a konyhát és mindent, ami a teljes, önálló élethez szükséges. A munkába járáshoz korán kelek, mivel az elkészülésem lényegesen körülményesebb a szokásosnál.

A tömegközlekedést, főleg a buszokat, nem tudom mindig igénybe venni. Sajnos, amikor tömeg van és mindenki feszült, az emberek nem mindig készségesek. Villamosra önállóan fel tudok szállni. A 4-es, 6-os vonalán járok, de ha villamospótlás van, a Mester utcától egészen a Nyugati pályaudvarig kerekeznem kell. Az életemet nagyban megkönnyíti az aktív szék, amely teljes mértékben rám van szabva – részben állami támogatásból kaphattam, és feltétele a munkába járás –, továbbá egy összefogás eredményeképpen, amit a családomnak köszönhetek, sikerült beszereznem egy elektromos hand bike-ot, amellyel lényegesen szabadabban tudok közlekedni. Ezt úgy kell elképzelni, mintha egy elektromos rollert összekapcsolnánk a kerekesszékkel.

Ha tehetem és jó idő van, a Duna-parti bicikliúton közlekedek, közben élvezem a napsütést és a szabadságot.

[2]

Hogyan látod magad tíz év múlva, mit várasz a jövőtől?

Sok mindenen keresztülmentem, de nyitott vagyok a világra. Úgy gondolom, nem engedhetem meg magamnak, hogy csak egy lábon álljak, mert akkor nem lennék önmagam.

Szeretem azokat a képzéseket, amelyekre a vállalat küld el, ezekkel egyre több tapasztalatot szerzek. Kommunikatív embernek tartom magam, jól boldogulok egyedül és csapatban is.

Fontos, hogy el tudjak jutni a munkahelyemre, illetve hogy az akadálymentestett legyen. Bármilyen munkát, feladatot szívesen elvállalok, amit csak rám bíznak. A jövőben sem fogok válogatni és visszakozni, ha a cégen belül esetleg

más munkakört kell betöltenem. Bármire nyitott vagyok. De tíz év hosszú idő, és lehet, hogy addig másfelé sodor az élet.

2018. november 7-én aláírták a vasúttársaság csoportszintű esélyegyenlőségi tervét. A MÁV-csoport kiemelten fontosnak tartja a fogyatékossággal élők és a megváltozott munkaképességűek foglalkoztatási lehetőségeinek növelését. Számodra mit jelent az esélyegyenlőség?

Addig, amíg nem kerültem kerekesszékbe, teljesen más szemszögből láttam a világot. Ahol tudtam, segítettem a rászorulókon, de elképzelésem sem volt arról, mennyire nehéz érvényesülnie egy megváltozott munkaképességű embernek. Szerencsére az én helyzetem merőben más a társaiméhoz képest. Engem rendkívül sokan támogattak és támogatnak jelenleg is.

Önkéntes sorstárssegítőként rengeteg nehéz helyzetben lévő emberrel találkozom, akik nap mint nap falakba ütköznek. Úgy gondolom, mi, akik megváltozott munkaképességűek vagyunk, ugyanúgy, száz százalékosan el tudjuk látni a ránk bízott munkát, mint egészséges embertársaink. Véleményem szerint mindenkinek esélyt kellene adni, hogy meg tudja találni, melyik munka a legmegfelelőbb számára.

A munka mellet a magánélet szerepe is fontos. Szabadidődben mivel foglalkozol?

[3]

Életformámból adódóan a fizikai fejlődésemhez elengedhetetlenné vált a mindennapi edzés és torna. Szerencsére a balesetem óta, az évek során jó kerekesszékes barátokat ismertem meg, akikkel szívesen járunk koncertekre, rendezvényekre vagy kirándulni.

Itt ülök veled szemben, és egy életvidám, nagyon pozitív, energikus embert látok. Bár kerekesszékhez vagy kötve, mégis úgy gondolom, hihetetlen az a kisugárzás, ami belőled árad.

Amikor megtörtént a baleset, és felfogtam a vele járó körülményeket, úgy gondoltam, teljesen megváltozott minden. Először összetörtem, de ahogy telt az idő, rájöttem, hogy minden helyzetből van kiút. Főleg az állandó kiszolgáltatottságból adódóan éreztem úgy, sosem fogom tudni visszaadni azt, amit az emberektől kaptam. De mára már rájöttem, hogy egy mosoly vagy egy pozitív szó többet ér minden pénznél. Megtanultam, hogy jó kapni, de adni még jobb. E szerint az elv szerint élem a mindennapjaimat.

Forrás:https://www.mavcsoport.hu/krajnyak-gergely

Hivatkozások

[1] https://www.mavcsoport.hu/sites/default/files/styles/width_1260/public/upload/krajnyak_gergely_20190313_mav_05_fi.jpg?itok=3Ysv44W4 [2] https://www.mavcsoport.hu/sites/default/files/styles/width_1260/public/upload/krajnyak_gergely_20190313_mav_04_fi.jpg?itok=e2eobGpw [3] https://www.mavcsoport.hu/sites/default/files/styles/width_1260/public/upload/1105.jpg?itok=WtLxs4nN